

БЪЛГАРСКИТЕ ИМЕНА

Григор Константинов

Слуша Янтра най-отбрани думи,
стародавния си сън изпила,
сякаш шепне българското име,
от Евтимий взела нова сила.

Пак легенди погледа премрежват
и се смесват всички календари,
но остава днешната надежда,
хвърлила одеждите си стари.

Митовете с образа човешки
с имена безименни пулсират.
Тичат любопитните бележки,
пак етимологии събират.

Питам се какво побратимява
белите и побелели друми?
Туй ли, дето тлей, но не изтлява
и за него няма точни думи?

* * *

От Страхота до Драгота,
Дабижив или Радуш –
щур създател е животът
с истини току на уж.

Кехая ли е, Кехая,
брадва, меч и щит, и шлем?
За Пагонка днес не знаят,
за Салфетка, щем не щем,

ще научим, че момиче
тъй баща му назовал.
Смешно ли? А Стефан Илчев
в речника си е смеял
да го впише. Семантично
издържано то било,
правилно и онимично
и не може да е зло.

Даже и от старонемски
да е калка, що от туй?
Вчерашното – старовремско,
днешното пък – чудно, чуй:

Даже да са много странни
в европейската вълна,
пак са тъй благоуханни
българските имена.

* * *

Може да ги сложим във архиви –
електронни или свръхмодерни,
и да ги затворим в папки сиви,
или да ги хвърлим в стаи черни.

Но докрай ще шестват имената –
назовани или недозвани,
в светлината и със светлината
и от Бог за всички ни избрани.

*16–17 юни 2006 г.
Велико Търново, ВТУ*